

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica contra horum temporum hæreses

Stapleton, Thomas

Antverpiae, 1595

20. Vbi sunt duo vel tres congregati in nomine meo, ibi ego sum in medio eorum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39546

populum & totam Synagogam intelligebantur Seniores populi, vt habes Exod. 4. Iosue 20. & 1. Paral. 13. quia penes Seniores populi erat gubernatio, sic in nouo statu & hoc in loco per Ecclesiam intelliguntur Præpositi & Pastores, quia *hos Spiritus S. posuit regere populum Dei.* Frustra ergo Calvinus, Beza, Musculus, omnesque ferè huius ætatis hæretici, ex Christi verbis, *Dic Ecclesie,* Monarchicam in Catholica Christi Ecclesia politiam perpetuò obseruatam subuertere conati sunt. Sane quum Theodorus Beza pro suo Seniorum collegio seu senatu, consuetudinem temporis Apostolici allegaret, dicens, *Quod ad nostras Ecclesias attinget, profiteamur maximè nobis probari puritatem Ecclesiarum quæ sub ipsis Apostolis viguit,* Confess. fidei cap. 5. sect. 20. respondet ei Musculus in locis commun. cap. de Magistratibus: *Si reuocas temporum illorum mores, primum conditiones & status quoque illorum temporum reuoca.* Et rursus: *Distinguendum est inter statum Ecclesiarum qui tum erat, & inter eum qui nunc est.* Hec ille, admittens quidem pro vero quod Beza affirmat (quum tamen sit penitus falsum, vt vel ex his quæ dicta sunt, satis apparet) consequentiam tamen, quam Beza facit, penitus reijciens.

Bezã refutat Musculus.

20. *Vbi sunt duo vel tres congregati in nomine meo, ibi ego sum in medio eorum.*

Quum hæc Christi verba à Catholicis tractatoribus, tum hodie tum olim, ad perpetuam Christi assistentiã in Episcoporum Synodis, maximèque generalibus probandam, applicata & accommodata fuerint per argumentum à minori ad maius, quia si duobus aut tribus quibuscunque credentibus in Christi nomine, id est, in quacunque

Concilio-
rum au-
thoritas
defeditur.

que pia causa ad Christi gloriã pertinente congregatis adest Christus, multo magis multoque certius plurimis congregatis; nec quibuscunque credentibus, sed credentium populorum Pastoribus ac Præpositis; nec in qualibet causa, sed in causa communis fidei examinanda, explicanda, & confirmanda, Christus aderit; quia dubitandum non est, Dei providentiam Christi que assistentiã in generali Ecclesiã bono procurando certrorem esse, quã in quouis particulari; totã hanc Catholicorum argumentationem & firmissimam & saluberrimam atque vnitati fidei cõseruandæ imprimis necessariam, impius impolltor Calvinus hoc loco verbis phaleratis & astutia plenis penitus conuellere conatur. Sic enim ad hæc verba scribit. *Promissio Christi hoc vult, vt qui simul congregantur, reiectis omnibus impedimentis, que nos ad Christum accedere non sinunt, sincerè ad eum aspirent, eius verbo se in obsequium addicant, ac Spiritu gubernari permittant. Timendum non est, vbi viget hæc simplicitas, quin palam ostendat Christus, suis auspicijs non frustra coactum fuisse cœtum. In que se prodit crassa Papistarum inscitia. Clamant non potuisse errare Concilia, ideoque standum omnibus eorum decretis, quia quoties duo aut tres congregãtur in nomine Christi, ipse in medio eorum est. Atqui in primis quærendum erat, conuenerint necne in Christi nomine, de quorum fide, doctrina, & affectu ambigitur. Hoc dum omittunt vel inuoluunt Papistæ, quis non videt astutè discrimen inter sacros & profanos conuentus ab illis confundi, vt potestas quiduis agendi ab Ecclesia ad hostes Christi iuratos transferatur? Hæc Calvinus, cuius multiplex dementia à me explicanda est. Primum obiectat crassam inscitiam. Postea dum illam ostendit, ait astutè confundi discrimen inter sacros & profanos conuentus. Si crassa est in hac parte Papistarum inscitia, profectò nõ est astuta*

Caluini
contradi-
ctio.

con-

confusio. Quod enim astutum, subtile: quod subtile est, crassum non est. Ita inter se pugnantia ex animi impotētia obiectat. Deinde ubi est hec vel crassa inscitia, vel astuta confusio? *Querendū* (inquit) *erat utrū conuenerint in Christi nomine, de quorum fide, doctrina, affectu ambigitur.* Hoc nō quærent Papistę. Astute igitur & crasse agunt. Agnosco meritō de illis querendum hoc esse, de quorum fide, doctrina, affectu ambigitur. Sed ūe Conciliorum veterum Patribus, & totius orbis Episcopis, ideo nos Catholici post tot iam secula hoc non quærimus, quia de eorum fide, doctrina, affectu nos non ambigimus. Nihil ergo nos vel ex crassa inscitia vel astute hac in parte egimus. Ostendere prius Calvinus debuit; hoc ipsum nos ambigere, ideoque culpandos quōd ambigentes non quæreremus. Sed hæc est Calvinii vel crassa inscitia, vel insignis astutia. Crassa inscitia est, si existimet nos Catholicos de veterum Patrum & Episcoporū, qui in generalibus Concilijs contra veteres hæreticos congregati fidem Catholicam omnibus tēporibus explicarunt, fide, doctrina, affectu ambigere. Planē eos orthodoxam fidem tradidisse, doctrina excelluisse, pietatis affectu viros sanctos fuisse, nos non ambigimus, credimus, confitemur, ideoque *in Christi nomine conuenisse, sincere ad eum aspirasse, eius verbo se in obsequiū addixisse, Dei Spiritu gubernari se permisisse.* (quæ tria Calvinus desiderat ut in Christi nomine cōueniatur) nihil dubitamus. Insignis verō Calvinii astutia est & paralogismus egregius, si hoc de nobis non existimans, iubet nos querere de quo alij ambigunt, nos non ambigimus. Propterea astute & vafre scripsit, *de quorum fide, &c. ambigitur: quū dicere debuisset, quia de Papistis loquitur,*

Calvini
vitia quæ
alijs obie-
ctabat.

Calvini
vafricies
aperitur.

tur, *de quorum fide, &c.* illi ambigerunt, vel saltem ambigere debuerunt. Nunc enim à Caluino querimus, à quibus hoc ambigitur? An à Papistis, an à vobis Calvinistis, alijsque horum temporum sectarijs? Si à nobis dicit, crassissima inscitia laborat, & mentitur egregie. Si à suis suisque similibus, quid hoc ad Catholicos, quos hoc loco redarguit, quasi temere Concilia venerentur, de quibus non quæsierint, vtrum in nomine Christi conuenerint nec ne? An forte quia Calvinistæ ambigunt, alijsque heretici semper ambigere voluerunt, ideo sequetur Catholicos quoque ambigere, aut oēs ambigere debere? vt indefinitè ac vniuersaliter sit verū, *de quorum fide, &c. ambigitur?* Hoc si dicit, nōne iterū crassa inscitia laborat? Aut si hoc nō dicit, nōne manifesta est insignis eius astutia? Ceterum de veterū Conciliorū fide, doctrina, affectu, nec Catholici vnquā ambigere voluerunt, nec heretici ambigere debuerūt. Ac per hoc vtrū in nomine Christi Patres illi cōuenerint, quærere aut inuestigare, nec Catholici voluerunt, nec heretici debuerunt. Quod quum ita sit, ad Conciliorum saluberrimam auctoritatem hic locus imprimis valet, eoque Catholici prudenter & piè ad eandem comprobendam vsi fuerunt.

Nunc tamen Caluini conclusionē audiamus. *Sciamus ergo non nisi pios Dei cultores, qui Christum præquerunt, animari ad fiduciam, ne sibi eum adfore dubitent. Spurijs autem & abortiuis Concilijs, quæ telam ex proprio sensu contexuerunt valere, iussis, apud nos semper Christus vnus cum Euangelij sui doctrina emineat.* Non minus inepta quàm impia est ista conclusio. Ineptum pariter atque impium est, veterum Conciliorum Patres ab hac Christi promissione repellere, &

pios

Caluini
ineptia.

pios Dei cultores, qui Christum pure quaerunt, substituire. Ineptum est, quia semper quaeri & ambigi potest qui demum sint isti pii Dei cultores: nec dubitandum est quin quilibet insulsiſſimus haereticus, etiam ipse Calvinus, in eorum numero se ponere velit. Impium est, veterum Conciliorum Patres & totius orbis Episcopos, qui omnes veteres haereses iugularunt, & Ecclesiam Christi perpetuo rexerunt, a pijs Dei cultoribus fecerere, quasi impios & impuros repellere. Sed magis adhuc impium est, omnibusque haeresibus latissimam fenestram aperit, vetera totius orbis Concilia spuria & abortiva vocare. Hinc quippe factum est, vt sicut Concilium Constantiense Lutherus, quia VViclef in eo condemnatus est; Lateranense Concilium Calvinus, quia Berengarius in eo reiectus est; Florentinum, Tridentinum omnes hodie haeretici, quia varia eorum haereses anathemate illic percussa sunt, pro spuris & abortiuis habuerunt; eodem modo, eadem fiducia, noui in Transilvania & Polonia Ariani ac Trinitarij Concilium Nicenum, Constantinopolitanum, Ephesinum, Chalcedonense, aliaque in vniuersum omnia suis placitis repugnantia reiecerint. *Talem autem ex proprio sensu contexere, nouis haereticis, Caluino imprimis, proprium est, quasi inseparabile accidens, a veterum Conciliorum Patribus alienissimum, qui maioru suorum vestigijs religiosissime insistentes, & traditam ab illis doctrinam sequentes, sic demum de re dubia definirunt, vt in omnibus Conciliorum definitionibus videre licet. Postremo, vnus quidem Christus cum sui Euangelij doctrina eminere debet: sed tunc eminet, quando per os eorum loquitur quos suae Ecclesiae Magistros ac Praepositos constituit: quibus*

Eiusdem impietas.

Infirmes SS. Patrum vestigijs, phraſis Conciliorum trita.

Luc. 13. bus dixit. *Qui vos audit, me audit. Et iterum. Si sermo-*
 Ioan. 16. *rum meum seruauerunt, & uestrum quoque seruabunt,*
 Matth. 28. *quia uidelicet eisdem dixerat. Docete omnes gentes*
seruare omnia quecumque mandauit uobis. Apud hereti-
cos uero, nec Christus nec Euangelij sui doctrina
eminere potest, quia currunt nemine mittente: Chri-
stus per eos non loquitur, quia non misit eos: nec
Euangelij doctrinam docent, sed eius uerba te-
nentes, sensum & doctrinam pestilenter corrup-
punt, Caluinus maxime, ut tot iam in locis ostē-
dimus, ac, fauente Deo, ostēdemus adhuc magis.

21. *Quoties peccabit in me frater meus & dimittam ei?*
usque septies?

Petrus in-
dignè à
Caluino
exceptus.

DVPLICITER hunc locum corrupit
 Caluinus. Primum circa personam Petri,
 de quo ita scribit. *Non rogabat Petrus an septies remit-*
teret, quòd placeret eò usque progredi: sed ut obiecta magni
absurdi specie Christum à sententia deduceret. Hæc ille. Duo
 falsa impingit Petro homo impius & Apostolos
 criminandi audax. Negat Petrum sic istud rogasse,
 ut usque septies peccanti in eum fratri remitte-
 re uellet. Atqui omnium Patrum interpretatio
 aliter rem accipit: Chrysostomi, Hieronymi, &
 Hilarij hoc loco, quibus potius credendū esse ne-
 mo sani cerebri negauerit. Deinde Christi respon-
 sio idem confirmat, qua numerum à Petro signa-
 tum multiplicat, non taxat: quasi probans quidē,
 quòd usque septies remittere paratus erat, sed hoc
 valde parum esse, quod multum putabat Petrus,
 statim ostendens. Secundò ait Petram *Christum à*
sua sententia deducere uoluisse. In quo fingit absurdū,
 sine Petrum talem fuisse Christi discipulum (qui
 tamen seruire charitatis & fide ceteros omnes
 semper